

Hồi thứ hai mươi bảy

Thanh Mộc đường quân hùng tế điện

Tiếp theo Khang Thân Vương lại nhìn thấy Vi Tiểu Bảo bị bọn thích khách bắt được, vội la lên:

- Coi chừng! Chớ có bắn thương Quế công công!

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Khang Vương gia quả là người có lương tâm, ta không quên lão được.

Bọn cung tên trong Vương phủ nghe Vương gia hô hoán lập tức dừng lại không bắn ra nữa.

Bọn hán tử áo xanh đều là những tay bản lĩnh cao cường, chân tay mau lẹ. Chúng reo hò xông ra ngoài.

Lão râu dài vẫy tay một cái, bốn hán tử tay cầm binh khí liền xông về phía Khang Thân Vương.

Bọn vệ sĩ cả kinh, không nghĩ đến chuyện rượt theo quân địch, quay lại bảo vệ Vương gia.

Ngờ đâu đó là kế thanh đông kích tây của lão râu dài. Ngoài mấy tên giả vờ xông vào tập kích Khang Thân Vương là để cho dư đảng thừa cơ vượt tường trốn ra khỏi Vương phủ.

Bốn tên công kích Khang Thân Vương đều khinh công cực cao. Chúng không giao thủ với bọn vệ sĩ chỉ tránh đông né tây, tựa hồ chờ cơ hội đâm chết Khang Thân Vương. Chúng chờ cho đồng bọn ra khỏi Vương phủ hết rồi, mới hô lên một tiếng, nhảy qua bức tường vây. Đồng thời tám bàn tay liệng ám khí về phía Khang Thân Vương.

Bọn vệ sĩ la hoảng, vung binh khí lên gạt ám khí mà cũng còn một mối cương tiên bắn trúng vào cánh tay phải Khang Thân Vương.

Vi Tiểu Bảo bị người cấp vào nách chạy như bay, nhưng gã vẫn nghe rõ trên đường tiếng vó ngựa dồn dập và tiếng người hô hoán:

- Trong phủ Khang Thân Vương có thích khách! Có thích khách!

Đây chính là đại đội quan quân kéo đến tăng viện.

Bọn hán tử áo xanh chạy vào nhà dân ở gần Vương phủ đóng cổng lại rồi chuồn cổng hậu chạy đi.

Bọn này trước khi hành động đã quan sát rõ ràng địa thế, tính trước đường rút lui. Chúng chạy trong đường hẻm một lúc rồi lại vào trong một toà nhà lớn, cởi bỏ áo xanh, thay mặc các kiểu áo của mình. Chỉ trong khoảnh khắc bọn chúng đều biến thành nông dân, hoặc gánh củi, hoặc gánh rau.

Hai hán tử đẩy một cỗ xe gỗ. Trong xe có hai thùng gỗ lớn. Một cái để đựng xác Ngao Bái, còn một cái đựng Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo mắng thầm trong bụng một câu:

- Tổ bà quân khốn kiếp!

Bỗng thấy trên đầu trái cây đổ vào che lấp người gã đi. Nấp thùng đẩy lại rồi không nhìn thấy gì nữa.

Tiếp theo gã thấy người lúc lắc thì biết là cỗ xe đang được đẩy ra khỏi toà nhà lớn.

Tuy khe những trái cây vẫn còn chỗ trống không đến nỗi nghẹt thở nhưng hô hấp khó khăn.

Vi Tiểu Bảo trấn tĩnh tâm thần, nghĩ thầm trong bụng:

- Bọn gia tướng của Ngao Bái bắt lão gia đem đi, tất nhiên chúng sẽ moi gan móc ruột lão gia để tế điện hán. Vậy dọc đường gặp quan binh, lão gia phải hết sức cựa mạnh chờ thùng lăn xuống là bọn chúng bại lộ cơ quan.

Nhưng gã bị điểm huyết thì còn cựa thế nào được?

Tiếng bánh xe vẫn lọc cọc vang lên. Người Vi Tiểu Bảo lúc lắc không ngớt. Xe đi hồi lâu mà chẳng gặp quan binh chi hết.

Vi Tiểu Bảo lúc thì mắng thầm, lúc thì kinh hãi. Gã há miệng toan cắn trái táo ăn, nhưng miệng cũng không cử động được.

Hồi lâu gã lại ngủ thiếp đi.

Lúc gã tỉnh lại, cỗ xe đang chạy. Gã cảm thấy khắp mình đau đớn muốn chuyển động một chút cũng không được.

Gã tự nhủ:

- Phen này lão gia khó mà thoát nạn. Lúc đến nơi lão gia chỉ còn cách thoả mạ một hồi cho hả giận. Còn sống được hai chục năm nữa sẽ thành một tay hảo hán.

Rồi gã lại lăm bắm:

- May mà lão gia đã giết chết được Ngao Bái, không thì bọn chó má này sẽ cứu hần ra được mà lão gia bị chúng bắt, chắc là khó sống, thành ra mình bị lỗ to. Ngao Bái là một quan lớn trong triều, còn Vi Tiểu Bảo lão gia bắt quá là một tên tiểu quỷ ở Lệ Xuân viện. Một mạng đổi lấy một mạng. Ha ha! Thế là lão gia lời to rồi!

Gã không có cách nào trốn thoát đành tự an ủi như vậy. Tuy gã bảo là được lời mà trong bụng chẳng cao hứng chút nào.

Sau một lúc, Vi Tiểu Bảo lại ngủ đi. Gã ngủ giấc này khá lâu. Khi tỉnh lại thấy cỗ xe đi trên đất bằng, người không lúc lắc như trước nữa.

Cỗ xe tiếp tục đi hồi lâu rồi dừng lại. Nhưng Vi Tiểu Bảo vẫn không thấy người đến đem gã ra mà cứ để gã nằm trong thùng táo.

Sau một lúc lâu, Vi Tiểu Bảo tức hơi rất khó chịu, gã lại mê mê ngủ đi.

Bỗng nghe đánh "bình" một tiếng! Nắp thùng mở ra, tiếp theo có người khuân những trái táo ở trên đầu gã ra.

Vi Tiểu Bảo hít mạnh một hơi chân khí cảm thấy trong lòng thư thái. Gã giương mắt lên nhìn thì chỉ thấy tối mờ. Trên đầu có chút ánh sáng lơ lửng.

Bỗng một người thò hai tay vào thùng xách gã ra ^^^. Một người nữa đứng, bàn tay xách đèn lồng.

Vi Tiểu Bảo thấy người ôm gã là một lão già vẻ mặt trang nghiêm mà chỗ gã ở là một toà đại điện.

Lão già ôm Vi Tiểu Bảo chạy vào hậu đường. Hán tử cầm đèn lồng vào đẩy cửa sổ mở ra. Vi Tiểu Bảo đã la thầm:

- Trời ơi! Chết đến nơi rồi!

Gã chưa hiểu nông, sâu mà chỉ thấy trong nhà đại sảnh đen ngòm những người là người, ít ra có đến dư trăm.

Những người này toàn mặc áo xanh thắt dây lưng trắng, ăn mặc hiêu phục.

Chính giữa nhà đại sảnh đã thiết lập một linh toà, trên bàn thấp tám cây nến màu lam.

Vi Tiểu Bảo ngày còn ở Dương Châu mỗi khi nhà giàu sang nào có đám ma là gã lại đến coi nhiệt náo, xin tiền thưởng, hoặc nhân lúc người ta bối rối lấy cắp đồ vật vào bọc đem ra chợ bán để lấy tiền đánh bạc. Vì thế ở đây gã vừa trông thấy trần thiết linh toà đã nhận ra ngay.

Bên linh vị có treo mấy bức đối xứng bằng vải trắng và giống một cây phướn chiều hôn.

Mấy tên hiệu nam, hiệu nữ mặc đồ xô gai quỳ bên linh vị.

Những người trong sảnh đường đều mặt buồn rười rượi lộ vẻ bi ai thống thiết.

Vi Tiểu Bảo thấy tình trạng này, bất giác kinh động tâm phách.

Từ lúc gã còn ngồi trong thùng táo đã liệu trước mình sẽ bị bọn thù nghịch mổ bụng moi tim để tế điện Ngao Bái. Nhưng lúc trước gã mới có ý nghĩ như vậy, bây giờ đến nơi gã sợ quá toàn thân nhũn ra. Giả tử gã không bị điểm huyết thì đã run bắn bật.

Lão già đặt Vi Tiểu Bảo xuống, rồi đưa tay mặt điểm vào trước ngực và sau lưng gã để giải khai những huyết đạo đã phong tỏa.

Vi Tiểu Bảo hai chân mềm nhũn không tài nào đứng thẳng lên được.

Lão già thò tay xóc nách đỡ cho gã khỏi sụn xuống.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Ta biết tìm cách gì để trốn thoát bây giờ?

Gã liếc mắt nhìn mọi người trong nhà đại sảnh thì hiển nhiên toàn là những tay hiệu biết võ công. Gã tự lượng sức mình đánh một người cũng không xong mà muốn trốn thoát thật là việc khó hơn cả lên trời.

Nhưng gã lại nghĩ rằng:

- Đẳng nào mình cũng đến chết thì hãy thử xem. Dù cho trốn không thoát bị chúng bắt lại cũng còn hơn bó tay đợi chết.

Việc khẩn yếu trước mắt là phải làm sao cho lão già không nâng đỡ gã nữa, vì như vậy thì gã chỉ cử động một cái là lão đã nắm lại rồi.

Việc thứ hai gã phải nghĩ cách tắt phụt hết những đèn lồng đèn nến, trong đại sảnh tối om thì mới có cơ hội tẩu thoát.

Vi Tiểu Bảo lại liếc mắt ngó trộm những người trong sảnh đường thì đa số là đàn ông, lại có đủ hoà thượng, đạo sĩ và mấy người đàn bà.

Toàn thể mọi người đều đeo dao giắt kiếm.

Bỗng thấy một hán tử trung niên tiến đến trước linh toà khẩn:

- Bữa nay... trả được mối đại thù... đại ca có thể nhắm mắt...

Thanh âm người này nghẹn ngào nói mãi không hết được một câu, nước mắt khóc không ra tiếng.

Hắn xoay mình té xuống trước linh đài rồi không nén được khóc rống lên.

Mọi người trong nhà đại sảnh đều kêu gào khóc om sòm.

Vì Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Tổ mẹ những quân chó đẻ! Làm gì mà âm ỹ lên thế? Lão gia phải thoá mạ mấy câu cho sướng miệng.

Nhưng rồi gã lại nghĩ:

- Ta mà mở miệng chửi bới tất lão con rùa khốn kiếp này lại động thủ thì lão gia hòng gì trốn tránh được nữa.

Gã liếc mắt nhìn lão già đang đỡ mình thì thấy lão giơ tay áo lên lau nước mắt.

Gã toan xoay mình trốn chạy nhưng thấy phía sau đông đặc những người, chỉ chạy một bước là bị họ túm cổ lại bắt ngay.

Trong đám đông bỗng một lão già cất tiếng khàn khàn hô lớn:

- Dâng tế vật!

Rồi mấy người hô theo:

- Dâng tế vật!

Tiếp theo một đại hán mình trần đầu quấn khăn trắng, bộ dạng rất hùng tráng bước tiến lên. Tay hắn bung một cái mâm gỗ giơ cao lên đỉnh đầu.

Trên mâm giải một tấm khăn đỏ. Trên tấm khăn hiển nhiên là một cái đầu lâu máu thịt bầy nhầy.

Vì Tiểu Bảo hoảng vía cơ hồ ngất xỉu, nghĩ thầm:

- Tổ mẹ những quân dê tiện khốn kiếp, chúng sắp cắt đầu lão gia rồi đây.

Gã lại tự hỏi:

- Đầu ai trên mâm kia? Phải chăng là đầu Khang Thân Vương hay thủ cấp Sách Ngạch Đồ?

Vì cái mâm gỗ giơ lên cao quá, nên gã không nhìn rõ được mặt mũi thủ cấp đó.

Đại hán đặt cái mâm gỗ xuống bàn bày đồ tế rồi lạy phục xuống đất.

Trong nhà đại sảnh lúc này tiếng khóc càng lớn, chấn động cả một vùng. Mọi người tới tấp quỳ lạy.

Vì Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Con mẹ nó! Lúc này không chạy thì còn đợi đến bao giờ?

Gã trở gót toan chạy, lão già liền níu áo gã lại khẽ đẩy vào lưng gã một cái.

Vì Tiểu Bảo vừa được giải khai huyết đạo, chân cẳng không còn một chút khí lực. Gã bị lão già đẩy quy ngay chân xuống.

Gã thấy mọi người dập đầu lạy, gã cũng làm theo, nhưng trong bụng chửi thầm:

- Thằng giặc Ngao Bái! Thằng chó đẻ Ngao Bái! ở trên trần thế lão gia đã đâm mi một dao chết tươi, thì xuống âm phủ lão gia còn đâm thêm mấy dao nữa.

Mấy hán tử lạy xong đứng lên. Chỉ một số vẫn nằm phục xuống khóc ròng.

Vì Tiểu Bảo mắng thầm:

- Đã là nam tử hán, là đại trượng phu mà còn khóc nhè, sao mà không biết thẹn? Tên Ngao Bái chó đẻ có gì là hay là đẹp? Hắn chết có chi đáng tiếc mà phải khóc đến vãi đái ra?

Mọi người khóc lóc một hồi lâu rồi một lão già cao ngều cao ngều gầy khẳng gầy kheo tiến lại bên linh toà đồng dục tuyên bố:

- Các vị huynh đệ! Mối đại cừu của Doãn hương chủ nay đã trả xong. Thằng cha Ngao Bái đã bị rơi đầu thật là một hỷ sự tày trời cho Thanh Mộc đường trong Thiên Địa Hội chúng ta...

Vì Tiểu Bảo nghe xong tám chữ "Thằng cha Ngao Bái đã bị rơi đầu", tai gã ù đi. Gã vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Một ý niệm loé lên trong đầu óc, gã tự hỏi:

- Chẳng lẽ bọn này không phải dư đảng của Ngao Bái mà lại là cừu nhân của hắn?

Lão cao gầy còn nói đến mười mấy câu nữa, nhưng Vì Tiểu Bảo có nghe đấy mà chẳng hiểu gì.

Sau một lúc gã định thần lại mới để ý nghe tiếp, nhưng đã bỏ sót một đoạn giữa vì tâm thần lơ đãng. Đây là những câu lão nói về sau:

- ... Bữa nay chúng ta đại náo phủ Khang Thân Vương bắt Ngao Bái toàn quân trở về. Bọn Thát Đát tất phải vỡ mặt. Đó là một điều rất hay cho công cuộc phản Thanh phục Minh của bản hội. Những anh em ở các đường trong bản hội biết vụ này nhất định phải khâm phục Thanh Mộc đường chúng ta trí dũng kiêm toàn.

Những hán tử trong sảnh đường thi nhau lên tiếng:

- Đúng thế! Đúng thế! Phen này Thanh Mộc đường chúng ta oan danh hiển hách!

Có người nói:

- Hồng Hoa đường khua chiêng đóng trống nhưng chưa làm được việc gì kinh thiên động địa như chúng ta.

Có người nói:

- Vụ này đồn đại khắp thiên hạ không chừng trong những trà lâu tửu quán sẽ chép thành một thiên cổ tự ca ngợi chúng ta. Sau này đuổi được bọn Thất Sát ra ngoài quan ải, thanh danh Thanh Mộc đường lưu truyền hậu thế cũng chưa biết chừng.

Có người nói:

- Sao lại đuổi hết bọn Thất Sát ra ngoài quan ải? Phải chém giết cho kỳ hết giống man mọi, không để sót một móng. Phải làm cho chúng chết không có đất mà chôn.

Quần hào mỗi người nói một câu, tinh thần phấn khởi khiến cho bao nỗi bi ai đều tiêu tan hết.

Vi Tiểu Bảo nghe tới đây thì biết rằng bọn này toàn là chí sĩ phản đối triều đình nhà Mãn Thanh, không còn nghi ngờ gì nữa.

Tuy gã còn nhỏ tuổi chưa biết gì, nhưng ở nơi kẻ chợ nhà quê, gã thường nghe người ta nhắc đến những hành động nghĩa hiệp của Thiên Địa Hội về việc phản đối Thanh triều.

Ngày trước quân Thanh khi đánh vào thành Dương Châu đã gây những cuộc tàn sát rùng rợn, gian dân phụ nữ, cướp đoạt tiền tài chẳng từ một việc tàn ác nào nên mới có câu "Mười ngày thảm trạng đất Dương Châu" để nói lên cảnh bi đát không bút nào tả xiết.

Trong thành Dương Châu cơ hồ chẳng nhà nào là không có người bị tàn sát.

Vụ "Mười ngày thảm trạng đất Dương Châu" cách đây lối hai mươi năm, Vi Tiểu Bảo từ thuở nhỏ đã nghe người ta không ngớt nhắc tới những hành vi tàn ác của quân Thanh. Gã còn nghe người ta kể tới bao nhiêu hành động anh hùng xả thân kháng địch, hay liều mình cùng chết với địch. Bây giờ chính mắt gã trông thấy một số đông cho việc giết bọn Thất Sát là nhiệm vụ của những bậc anh hùng hào kiệt, bất giác gã trong lòng phấn khởi, quên khuấy đi mình hiện đang làm một tên tiểu thái giám trong triều đình nhà Mãn Thanh.

Lão cao gầy chờ cho tiếng nói ồn ào dịu lại rồi tuyên bố tiếp:

- Hai năm nay, Thanh Mộc đường chúng ta, chẳng giờ khắc nào không nhớ tới mối đại cừu của Doãn hương chủ đại ca. Ai cũng nhỏ máu thề nguyện giết cho bằng được tên ác tặc Ngao Bái, dùng cái đầu chó má của hắn làm lễ

tế diện Doãn đại ca. Doãn hương chủ ngày trước khảng khái hy sinh vì nghĩa vụ khiến cho hào kiệt giang hồ đều kính ngưỡng. Bữa nay hương hồn đại ca ở trên thiên đình ngó thấy cái đầu con chó Ngao Bái tất cũng nổi lên tròng cười thoả mãn.

Quần hào lại đồng thanh:

- Chính thế! Chính thế!

Trong đám đông bỗng có thanh âm hào hùng nổi lên:

- Hai năm trước toàn thể anh em đã lập lời trọng thệ nếu không giết được Ngao Bái thì quyết giải toả Thanh Mộc đường, không còn mặt mũi nào qua lại trên chốn giang hồ nữa. Bữa nay đã rửa được mối sỉ nhục tuyệt đại này thật là vạn hạnh! Bui mỗi hai năm trời cơm chẳng biết mùi, ngủ không yên giấc, suốt ngày đêm lo nghĩ việc báo thù cho Doãn hương chủ, rửa hồ cho Thanh Mộc đường, đến nay tâm nguyện mới được thoả mãn.

Đoạn lão nổi lên tròng cười ha hả.

Mọi người cũng cười rộ lên ra chiều rất khoan khoái.

Lại một người nói:

- Hay quá! Thanh Mộc đường chúng ta có nổi gió phát cờ, trùng trấn oai danh thì toàn thể anh em mới giương mày nở mặt nức lòng hởi dạ trở lại làm người. Hai năm nay Thanh Mộc đường từ trên xuống dưới, ai cũng như một mảnh cô hồn vô chủ. Khi đến hội họp ở Thiên Địa Hội bị các anh em các đường khác chỉ đưa mắt ngó mình một cái, cười lạt một tiếng là đủ làm cho chúng ta mất mặt, muốn chui xuống đất cũng không có đường. Đối với những việc lớn việc nhỏ trong hội, bọn mình không ai dám nhúng miệng vào. Nhưng từ nay trở đi thì tình trạng khác hẳn, không phải tự ty mặc cảm nữa.

Một người khác nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Chữ đại ca nói đúng lắm! Chúng ta nên nhân cơ hội này cổ vũ oai phong làm lên mấy việc oanh liệt!

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ngao Bái tự xưng là đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu mà bữa nay hắn bị chết về bàn tay chúng ta. Vậy thì bọn đệ nhị dũng sĩ, đệ tam dũng sĩ, đệ tứ dũng sĩ... chắc là phải chết hết.

Mọi người nghe nói nổi lên một tràng cười rộ.

Vì Tiểu Bảo mắng thầm:

- Bọn mi lúc thì khóc sụt mướt, lúc lại cười âm ỹ. Thật chẳng khác gì tuồng con nít.

Trong đám đông bỗng có thanh âm lạnh lẽo cất lên hỏi:

- Có phải Thanh Mộc đường chúng ta đã hạ sát Ngao Bái không?

Quần hùng nghe câu hỏi này liền im tiếng. Trong nhà đại sảnh hơn hai trăm người tụ tập bỗng biến thành im lặng như tờ.

Mọi người đều biết Ngao Bái bị một tên tiểu thái giám ở Thanh cung hạ sát. Mấy nhân vật đầu não ở Thanh Mộc đường đều chính mắt mình trông thấy. Đây là một việc không còn nghi ngờ gì nữa mà cũng không thể giấu diếm ai được.

Sau một lúc lâu mới có người lên tiếng:

- Tuy vụ giết Ngao Bái do một người khác hạ thủ, nhưng cũng vì bọn Thanh Mộc đường chúng ta xông vào tấn công Vương phủ, người đó mới nhân lúc hỗn loạn mà giết chết Ngao Bái.

Người lên tiếng hỏi trước lại nói:

- Té ra là thế!

Đại hán giọng nói ồm ồm lại lớn tiếng hỏi:

- Kỳ lão tam! Lão nói vậy là có ý gì?

Người kêu bằng Kỳ lão tam lạnh lùng đáp:

- Ta chẳng có ý gì hết! Có điều ta sợ rằng anh em ở đường khác đặt câu hỏi: "Phen này Thanh Mộc đường đúng là oai phong凛冽 nhưng không hiểu vị huynh đệ nào ở trong quý đường đã hạ thủ đâm chết Ngao Bái?" Thì bọn mình biết trả lời người ta ra làm sao? Anh em bản đường ai cũng khua chuông đóng trống nêu cao hùng khí hãnh diện với đời mà không khỏi có điều... có điều... ha ha... có điều làm sao thì trong lòng anh em đã tự hiểu rồi, tại hạ bất tất phải nói ra nữa.

Quần hào đều lặng im, ai cũng nhận thấy Kỳ lão tam hỏi câu này như chọc vào tai thật khó nghe. Tuy nhiên đó là sự thực, không hề chối cãi.

Lão cao gây lên tiếng giải thích:

- Vụ này không hiểu quỷ thần xui khiến, âm dương mâu thuẫn thế nào mà một tên tiểu thái giám ở Thanh cung lại động thủ đâm chết Ngao Bái. Chắc đó là Doãn hương chủ ở cõi u linh ám trợ mới mượn tay một thằng con nít trừ khử tên đại gian ác. Chúng ta đều là nam tử hán, là đại trượng phu có lý đâu lại bịa chuyện một cách vô lương tâm được?

Bọn người đang cao hứng về vụ người hạ sát Ngao Bái không phải là nhân vật của `tmg, bây giờ lão cao gây giải thích như vậy là cụt hứng.

Lão cao gây lại nói tiếp:

- Đã hai năm nay bản đường không có người chủ trương nên anh em tạm thời suy cử tiểu đệ thay quyền hương chủ trong một thời gian. Nay mới đại thù của Doãn hương chủ đã trả xong, vậy tiểu đệ xin giao lại tấm bài đồng trước linh vị Doãn hương chủ và xin anh em lựa người tài năng lên làm hương chủ, để tiểu đệ rút lui.

Lão nói rồi hai tay nâng bài đồng giờ lên quỳ xuống sụp lạy trước linh toà mấy lạy. Đoạn lão đặt bài đồng xuống đứng lên.

Một người lên tiếng:

- Lý đại ca! Hai năm nay đại ca xử lý thường vụ mọi việc đều theo khuôn phép nghiêm minh. Tiểu đệ thiết tưởng ngoài đại ca không còn ai xứng lãnh trách nhiệm hương chủ nữa. Vậy đại ca bất tất phải khách sáo, hãy thu bài đồng về để tiếp tục phụ trách công việc của hương chủ là xong.

Quần hùng yên lặng hồi lâu, bỗng có người lên tiếng:

- Chúc hương chủ này không phải là bọn ta có thể tự ý muốn đưa vào tay ai thì đưa, mà là do tổng đàn Thiên Địa Hội phái uỷ người đưa xuống mới được.

Người nói trước liền giải thích:

- Theo nguyên tắc là như vậy, nhưng trước nay đã quen lệ tùy bản đường thương nghị quyết định cử ai rồi trình lên trên chuẩn y, chẳng bao giờ dám bác khước cả. Còn danh từ "uỷ phái" chẳng qua chỉ là điều lệ thi hành công sự mà thôi.

Một người khác nói:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì chúc hương chủ các đường đều do cự hương chủ đề cử. Cự hương chủ hoặc vì tuổi già, hoặc vì không đảm đương được nữa, có khi lúc lâm chung di ngôn lại đề cử ai là danh chính ngôn thuận. Còn chuyện anh em trong bản đường lựa lấy người tiếp nhiệm chúc hương chủ là một việc trước nay chưa hề có thể lệ.

Người nói trước lớn tiếng chất vấn:

- Giả Lão Lục! Doãn hương chủ bất hạnh bị Ngao Bái gia hại làm gì có di ngôn để lại? Vụ này chả lẽ lão còn không biết? Sao lão lại có ý phản đối? Ta hiểu chỗ dụng ý của lão rồi. Sở dĩ lão phản đối việc suy cử Lý đại ca lên tiếp nhiệm chúc hương chủ của bản đường là trong lòng muốn mưu đồ chuyện bất chính.

Giả Lão Lục tức giận hỏi:

- Trong lòng ta có điều chi bất chính? Ta mưu đồ chuyện gì? Lão ngốc họ Thôi kia! Lão nói huych toẹt ra đi! Đừng có nửa úp nửa mở, toan điều ngậm máu phun người.

Thôi Ngốc Tử cũng nổi giận lớn tiếng:

- Chà! Lão muốn ta nói huych toẹt ra thì ta cứ thẳng thắn mà nói, việc gì phải úy kỵ? Sự thực ta không cần nói ra thì hết thấy anh em Thanh Mộc đường còn ai không biết lão muốn ôm chân người chồng chị của lão là "ông tốt râu" Quan Phu Tử lên ngôi hương chủ?

Thôi Ngốc Tử ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Mỹ nhiệm công Quan Phu Tử lên ngôi hương chủ rồi, lão thành quốc cử lão gia là bao nhiêu quyền binh bản đường đều vào tay lão hết. Khi đó lão tha hồ mà làm mưa làm gió, có đúng thế không?

Giả Lão Lục thét lên:

- Mỹ nhiệm công Quan Phu Tử là tử phụ của ta hay không là chuyện khác. Nhưng chuyện này Quan Phu Tử thống lĩnh anh em đến tấn công phủ Khang Thân Vương, công lớn đã thành ca khúc khải hoàn là công lao của Quan Phu Tử một phần lớn. Chẳng lẽ tử phụ của ta không đủ tài làm hương chủ? Ta cũng công nhận tư cách cùng nhân duyên của Lý đại ca đều xứng đáng, chứ không có ý phản đối y. Nhưng nói về vụ này thì Quan Phu Tử có nhiều công hơn hết.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>